

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. N° 38.

Tiende Session.

22de Møde.

Fredagen den 6te November Aften Kl. 6 1/2.

(Fortsat.)

Kirke- og Underviisningsministeren (fortsat): Under denne Forudsætning indrømmer jeg, at det ingenlunde altid kan betragtes som Tab for et Theater, at dets Stykker kunne opføres paa et andet Theater, men ofte endog kan være til Fordeel for det, og mener derfor, at man kan gaae ind paa § 17 h. — Bestemmelsen i § 17 c er vistnok, som den ærede Ordfører bemærkede, den meest indgribende. Der er noget absolut Rigtigt i den Anskuelse, som af ham blev anført og som ogsaa gaaer igjennem Udvalgets Forslag i det Hele, at der efter en længere Tids Forløb maa ophøre at være en saadan udelukkende Ret til dramatiske Arbejder; men saaledes, som Slutningen af Paragraphen er redigeret, gaaer man videre, end Meningen vist har været. Naar det nemlig hedder „30 Aar efter Forfatterens Død skal dog Enhver være berettiget til offentligt at opføre hans efterladte dramatiske Bærter eller Compositioner“, gaaer dette ud paa at indrømme en Berettigelse til overhovedet at opføre Skuespil, altsaa en Theaterrfrihed med Hensyn til saadanne Stykker efter Forløbet af 30 Aar, som ikke kan være Udvalgets Mening. Der er jo ikke Spørgsmaal om her at træffe Bestemmelser, der vilde høre ind under en anden Lov, ligesaa lidt som der ved den foregaaende Bestemmelse med Hensyn til Offentliggjørelsen af Forhandlingerne paa Rigsdagen etc. indeholdtes en ubestemt Berettigelse, hvilket jo vilde høre ind

under en almindelig Lov om Trykkesfriheden. Ligesom dette sidstnævnte Forslag er redigeret saaledes, at det hedder, at „denne Bestemmelse ikke skal være til Hinder for“, saaledes mener jeg ogsaa, at § 17 c maatte modtage en tilsvarende Ændring for at udtrykke Udvalgets Mening.

Lehmann: Med Hensyn til den første af den ærede Minister gjorte Bemærkning skal jeg villig indrømme, at enhver saadan Bestemmelse om at undtage visse Tilfælde fra den almindelige Anvendelse af Loven kan have sine Misligheder og foranledige Misbrug. Jeg troer imidlertid, at der her i dette Tilfælde er Mindre at berygte end ved den tilsvarende Bestemmelse med Hensyn til Eftertryk. Jeg troer, at Faren er langt større ved at undtage Optagelse af enkelte af trykte Skrifter udrevne Stykker og Digte i kritiske Anmeldelser eller Bærter, og at man her ganske anderledes kan plyndre Forfatteren og begaae saavel moralf som ogsaa mercantilt Noget, der falder ind under Begrebet Eftertryk, end man vil kunne det i Henhold til den af Udvalget foreslaaede § 17 a. Ogsaa skal jeg gjøre opmærksom paa, at, naar man har foreslaaet tilføjet, at Opførelsen af Duveturer eller enkelte Nummere af en dramatisk Composition skulde finde Sted ved Concerter, da har Udvalget ikke foresat Tilstedeværelsen af et scenisk Apparat. Da det er den almindelige Bestræbelse at faae et saa forskjelligartet og mangfoldigt Program som muligt, vilde det vist ogsaa forøge Vanskelighederne med at faae en Concert istand i en ganske paafaldende Grad, naar man skulde indhente Theaterdirectionens eller Forfatterens Tilladelse til Foredraget af enhver Romance,